

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 14-12-2006	
22106/2006/200	
Číslo: 14745/06	vyřizuje: JMDr. Wenda
Přílohy: /	
Mgr. Špačeková	

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci žalobce **Ministerstva práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 3.10.2005 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2005, č.j. 3R 20/05-Ku, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9.2.2005, č.j. S 595-R/04-VP/140/ZH. Žalovaný na základě návrhu na rozklad podaného žalobcem přezkoumával rozhodnutí č.j. S 595-R/04-VP/140/ZH ze dne 9. 2. 2005 ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při uzavření dodatků č.19 ze dne 28. 2. 2001 až č.29 ze dne 30.1.2004 ke smlouvě ze dne 6. 2. 1995 na zajištění provozu výpočetní techniky. Tímto rozhodnutím bylo stanoveno, že žalobce závažně porušil ustanovení § 3 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek v tehdy platném znění (dále jen zákon) tím, že uzavřel dodatky č.19 ze dne 28. 2. 2001 až č.29 ze dne 30. 1. 2004 ke smlouvě č. 61-05-02/95 ze dne 6. 2. 1995, aniž by je zadal způsobem podle citovaného zákona. Žalovaný označil uzavření dodatků č. 26 ze dne 29. 1. 2003 až dodatku č. 29 ze dne 30. 1. 2004 za závažné porušení zákona a uložil žalobci podle příslušného ustanovení zákona pokutu Kč 30000,-.

Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím o rozkladu rozhodnutí čj. S 595-R/04-VP/140/ZH ze dne 9.2.2005 potvrdil a podaný rozklad zamítl.

Těmto rozhodnutím vytýká, že nebyly učiněny v souladu s § 32 zák. Č. 71/1967 Sb., v platném znění, o správním řízení (správní řád), který ve svém odstavci 1 stanoví, správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Toto naše tvrzení odůvodňujeme takto:

Žalovaný ve svém rozhodnutí čj. S 595-R/04-VP/140/ZH správně konstatoval, že s firmou Dusil a spol, v.o.s. došlo dne 28.3.1994 k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí, která se týkala zajištění provozu výpočetní techniky pro žalobce v budoucích obdobích. V této smlouvě se obě strany zavázaly, že nejpozději do 31.12.1994 uzavřou smlouvu, jejímž předmětem bude dodávka prací a služeb v oblasti výpočetní techniky, správy a údržby sítě, zejména provoz počítače IBM AS/400 včetně terminálové sítě a PC počítačů, programátorské práce a s tím spojené vedení provozní dokumentace, analytické práce, odborné konzultace včetně jednání za žalobce v odborných otázkách servisní práce, školení pracovníků, antivirová prevence a kontrolní činnost včetně kontroly dodržování ochrany autorských práv. Smlouva měla být uzavřena do 31.12.1994 na dobu neurčitou a její uzavření bylo oboustranně jištěno smluvními pokutami.

V této souvislosti namítá, že žalovaný nevezal při vydání rozhodnutí existenci této smlouvy dostatečně do úvahy a nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Výše uvedená smlouva o smlouvě budoucí, uzavřená mezi oběma smluvními stranami, již jasně vymezovala předmět budoucí smlouvy a na jejím základě byla dne 6.2.1995 uzavřena smlouva č. 61-05-02/95 s totožným předmětem plnění, který v ní byl pouze konkretizován. Jedná se tak o plynulé pokračování smluvního procesu, který byl završen zmíněnou smlouvou č. 61-05-02/95. Zde je nutno zdůraznit, že v době uzavření předmětné smlouvy o smlouvě budoucí dosud neplatil zákon č.199/1994 Sb. o zadávání veřejných zakázek, o který se opírá napadené rozhodnutí žalovaného. Tento zákon se stal platným od 28.9.1994 a jeho účinnost byla stanovena od 1.1.1995. Žalovaný proto nemohl podřadit smlouvu č. 61-05-02/95 pod režim tohoto zákona a rozhodnout o tom, že žalobce porušil jeho ustanovení, vydat napadené rozhodnutí.

Žádá proto, aby Městský soud v Brně zrušil obě napadená rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve své žalobě zejména uvádí, že napadená rozhodnutí nebyla učiněna v souladu s § 32 zák.č.71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění, když žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Ve smlouvě ze dne 28.3.1994 se žalobce a firma Dusil zavázala, že nejpozději do 31.12.1994 uzavřou smlouvu, jejímž předmětem bude dodávka prací a služeb v oblasti výpočetní techniky, správy a údržby sítě, zejména provoz počítače IBM AS/400 včetně terminálové sítě a PC atd. Smlouva měla být uzavřena do 31.12.1994 na dobu neurčitou a její uzavření bylo oboustranně jištěno smluvními pokutami. Žalovaný nevezal v potaz existenci této smlouvy, když tato smlouva vymezovala předmět budoucí smlouvy a na jejím základě byla dne 6.2.1995 uzavřena smlouva č. 61-05-02/95 s totožným předmětem plnění. Jednalo se tedy o plynulé pokračování smluvního procesu a v době uzavření smlouvy o smlouvě budoucí dosud neplatil zákona č. 199/1994 Sb., když tento nabyl účinnosti 1.1.1995.

K námitkám žalobce pak předně uvádí, že žalobu podalo Ministerstvo práce a sociálních věcí, kterou podepsala dle všeho náměstkyně ministra Ing. Yvona Legierská. V této souvislosti odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně vedený pod č.j. 29 Ca 141/2003, kde je jasně uvedeno, kdo má způsobilost být účastníkem řízení s tím, že procesní způsobilost má zásadně ten, kdo má ve smyslu hmotného práva způsobilost mít práva a povinnosti (právní subjektivitu). Procesní subjektivitu mají zejména osoby fyzické, osoby právnické, popř. stát Česká republika. Žalobu však podalo Ministerstvo práce a sociálních věcí, které nedisponuje právní subjektivitou, když jediným nositelem práva povinností je stát - Česká republika.

K námitkám žalobce, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci uvádí, že žalovaný si ve věci vyžádal veškerý písemné doklady, vycházel i z podnětu Policie ČR a z vyjádření žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě uvádí odlišné námitky, než v předchozích řízeních, odkazuje plně na napadená rozhodnutí s tím, že meritem projednávané věci je skutečnost, že všechny dodatky uzavřené zadavatelem po roce 2001 obsahují činnosti, které jdou nad rámec původní smlouvy ze dne 2.6.1995 a Úřad správně posoudil, že je na ně nutno pohlížet jako na samostatné veřejné zakázky. Ustanovení § 3 zákona ukládá zadavateli zadat veřejnou zakázku podle výše budoucího peněžitého závazku ze smlouvy a uzavření smlouvy na veřejnou zakázku jiným způsobem než na základě obchodní veřejné soutěže je přípustné pouze při splnění podmínek stanovených v části třetí zákona (jiné způsoby zadání veřejných zakázek). V této souvislosti je nutno také odkázat na ustanovení § 67 zákona, dle kterého při použití zákona je rozhodující celková výše peněžitého závazku bez DPH, který vznikne zadavateli ze zadání veřejné zakázky, spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu a spočívá-li zadání veřejné zakázky v uzavření několika samostatných smluv, je rozhodující součet všech peněžitých závazků, které zadavateli vzniknou ze zadání veřejné zakázky v jednom rozpočtovém roce.

Ze shora uvedených důvodů proto navrhuje žalobu zamítnout.

Žalobce ve své replice uvedl, k námitce žalovaného o nedostatku způsobilosti žalobce být účastníkem řízení, že soudní řád správní v § 33 odst. 2 přiznává výslovně způsobilost být účastníkem řízení též správnímu orgánu. Ministerstvo práce a sociálních věcí je ústředním orgánem státní správy a ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 soudního řádu správního je orgánem moci výkonné, není tedy pochybnost o tom, že je správním orgánem ve smyslu § 33 odst. 2 soudního řádu správního.

Žalobce trvá na podané žalobě a na námitkách v ní vyjádřených, které spočívají v tom, že žalovaný nevzal při vydání rozhodnutí dostatečně do úvahy existenci původní smlouvy o smlouvě budoucí, uzavřené před účinností zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Na základě této smlouvy o smlouvě budoucí byla dne 6.2.1995 uzavřena smlouva č. 61-05-02/95, žalovaný nijak ve svých rozhodnutích nezpochybňuje, že šlo o pokračování smluvního procesu započatého před účinností zákona. Následné smluvní dodatky (č. 19 až č. 29) byly uzavřeny v rámci předmětu smlouvy č. 61-05-02/95, z povahy této smlouvy, uzavřené rámcově na dobu neurčitou, tak vyplývá, že zájmem smluvních stran bylo konkretizovat úkoly v rámci smlouvy a cenu průběžně v závislosti na vzniku konkrétních potřeb žalobce. Žalobce ve správním řízení podrobně vysvětlil a podřadil každý sporný dodatek pod rozsah smlouvy č. 61-05-02/95 (viz zejména rozklad podaný žalobcem), ve snaze

prokázat, že smluvní dodatky spadají stále do rozsahu původní smlouvy uzavřené na základě předchozí smlouvy o smlouvě budoucí a časově tak nespádají do rozsahu působnosti zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Tyto skutečnosti však žalovaný nevzal vůbec v úvahu a stejně tak se nezabýval otázkou časového okamžiku účinnosti zákona ve vztahu k předmětným smlouvám. Toto tvrzení žalobce podporuje také fakt, že se žalovaný v napadaných rozhodnutích s těmito tvrzeními žalobce vůbec nevypořádal, omezil se pouze na konstatování, že předmětné dodatky jdou nad rámec původní smlouvy a měly by podléhat režimu zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek.

Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že "žalobce uvádí v žalobě odlišné námitky než v předchozích řízeních", jak tvrdí žalovaný ve svém vyjádření Krajskému soudu v Srně ze dne 9.1.2006. Stanovisko žalobce vyplývá z odlišného merita věci ve správním řízení, kde šlo o porušení povinnosti žalobce vyplývající ze zákona č. 199/1994 o zadávání veřejných zakázek, tedy zda jde obsah smluvních dodatků nad rámec původní smlouvy, a tohoto soudního sporu, v němž se rozhoduje o zákonnosti resp. nezákonnosti správního rozhodnutí.

Žalobce na své žalobě trvá a napadaným rozhodnutím vytýká, že nebyly učiněny v souladu s § 32 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, který stanoví, že správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního správního spisu k věci se vztahujícího. Jeho součástí jsou všechny listiny, na které se strany v tomto soudním řízení odvolávají. Zejména se jedná o podklady k bodu 1, kompletní materiály související se smluvním vztahem s firmou Dusil a spol., v.o.s., oznámení o zahájení správního řízení ze dne 8.12.2004, rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9.2.2005, č.j. S 595-R/04-VP/140/ZH, rozklad žalobce ze dne 23.2.2005, dále rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.8.2005, č.j. 3R 20/05-Ku a dále kopie smluv uzavřených mezi objednatelem Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR a zhotovitelem společností Dusil a spol., v.o.s. ze dne 23.8.2004 a na závěr seznam uzavřených smluv o zabezpečení provozu výpočetní techniky mezi jmenovanými subjekty od 2.1.1992 do roku 2005, celkem za částku 121 549 938,-Kč včetně DPH.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem oba účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V první řadě se soud zabýval námitkou žalovaného ohledně aktivní žalobní legitimace Ministerstva práce a sociálních věcí. Soud má zato, že v tomto případě se jedná o ústřední orgán státní správy dle zákona č. 122/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Takovýto orgán, v případě, že se domáhá ochrany veřejných subjektivních práv, má dle soudu procesní způsobilost podat takovou žalobu ve správním soudnictví. Žalobce vznesl v podstatě jednu žalobní námitku, kdy uvedl, že žalovaný nevzal při vydání rozhodnutí existenci předmětné smlouvy o budoucí smlouvě v úvahu a nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci. V předmětné smlouvě o budoucí smlouvě se obě strany zavázaly, že nejpozději do 31.12.1994

uzavřou smlouvu, jejímž předmětem bude dodávka prací a služeb v oblasti výpočetní techniky, správy a údržby sítě, zejména provoz počítače IBM AS/400 včetně terminálové sítě a personálních počítačů, programátorské práce a s tím spojené vedení provozní dokumentace, analytické práce, odborné konzultace, včetně jednání za žalobce v odborných otázkách servisní práce, školení pracovníků, antivirová prevence a kontrolní činnost včetně kontroly dodržování ochrany autorských práv. V tomto případě je nutné konstatovat, že tato žalobní námitka nebyla uplatněna v rámci rozkladového řízení. S ohledem na ust. § 5 s.ř.s. a dále ustálenou judikaturu Krajského soudu v Brně je nutno konstatovat, že k této žalobní námitce soud nemohl přihlížet, neboť nebyla uplatněna v rámci rozkladového řízení, tedy nebyla uplatněna v rámci vyčerpání řádných opravných prostředků. Jinak řečeno, soud má zato, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky, tedy nevyčerpal celý jejich obsah, tzn., že tuto námitku mohl uplatnit v rámci rozkladového řízení, avšak ji neuplatnil, tudíž nevyužil řádné opravné prostředky a tím pádem se dle § 5 s.ř.s. nemůže domáhat ochrany ve správním soudnictví.

Nadto má soud za potřebné dodat, že ze spisového materiálu bylo jednoznačně zjištěno, že dne 23.8.2004 uzavřel objednatel Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR se zhotovitelem společností Dusil a spol., v.s.o. smlouvu uzavřenou dle § 269 a následující obchodního zákoníku, v podstatě se jedná o smlouvu o smlouvě budoucí. Následně dne 6.2.1995 uzavřel zadavatel Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí s uvedenou společností smlouvu o zajištění provozu výpočetní techniky pro jmenované ministerstvo. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou s oboustrannou výpovědní lhůtou šest kalendářních měsíců. V mezidobí od uzavření smlouvy do roku 2004 bylo uzavřeno celkem 29 dodatků, z toho 16 dodatků obsahovalo dle názoru žalovaného rozšíření předmětu uvedeného v základní smlouvě. Původní smlouva, která byla uzavřena dne 28.3.1994 a byla uzavřena na celkovou částku plnění ve výši 2.100 000,-Kč. Po uzavřených dodatcích se jedná o plnění ve výši 121.549 938,-Kč včetně DPH. Soud má zato, že se skutečně jednalo v případě 16-ti dodatků o dodatky uzavřené v předmětné smlouvě po roce 2001, které obsahují činnosti, které jdou nad rámec původní smlouvy ze dne 2.6.1995 a je nutností na ně pohlížet jako na samostatné veřejné zakázky. V tomto případě je tedy nutno pohlížet na postup žalobce jako obcházení účelů zákona, neboť účelem zákona o zadávání veřejných zakázek je zejména transparentnost procesů při zadávání veřejných zakázek a také nediskriminační prostředí při tomto procesu vůči všem uchazečům. Navíc toto obcházení zákona zcela jednoznačně dokládá i výše plnění původní smlouvy a celkové plnění do roku 2005. Pokud žalobce hovoří o jakémsi zpřesnění či konkretizaci, nelze s tímto souhlasit a to i s ohledem, jak už bylo uvedeno na výši plnění, která v mezidobí byla uplatněna.

Vzhledem k tomu, že po posouzení věci v intencích žalobních námitek neshledal soud žalobu za důvodnou, nezbylo mu, než rozsudkem ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o nákladech tohoto řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu proto není možné přiznat. Jelikož nebylo současně zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením

vznikly nějaké náklady žalovanému, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.7.2006

Za správnost vyhotovila
Karolína Mláčková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu